

IN PACE IN IDIPSUM

DORMIAM ET QUIESCAM

ORIENTUR JUSTITIA

ET ABUNDANTIA PACIS

PASSER INVENIT SIBI DOMUM

ET TURTUR NIDUM ALTARIA

XVIII. ÉVF. 1917. 9. SZÁM.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S
SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK
ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÜL

KIADJA

A BUDAPESTI ORSZ. KÖZPONTI
OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, Üllői-út 77.

Ára egy évre 4 korona.

Megjelenik minden hó elején.

Stephaneum nyomda r. 1

VIRGO IPSUM QUEM GENU

IT DEUM ADORAVIT.

SACRIFICIUM DEO

SPIRITUS CONTRIBULATUS

PLORABUNT SACERDOTES

PARCE POPULO TUO.

QUI FRUMENTUM ECCE AGNUS DEI

ELECTORUM CONSERVAT L CUJUS NON SUM DIGNUS

A budapesti Országos Közp. Oltáregyesület rendelésre készséggel megküldi «Egyházi himzések mintaalbumja»-nak első sorozatát (kazula, pluviale, alba, stóla stb.). E mintarajzgyűjtemény 23 mintalapból áll. Egyes mintalapok 1 koronáért kaphatók.

*

Olvasta-e már a «Jézusom Örömom» képes eucharisztikus gyermekfolyóiratot? Ára egy évre: 1 korona 80 fillér; példányonként (tömeges rendelésnél is): 10 fillér. Kérjen mutatványszámot a Központi Oltáregyesülettől, Budapest, IX., Üllői-út 77.

A budapesti orsz. közp. Oltáregyesület irodájában (IX. ker., Üllői-út 77. szám) kapható:

I. Felnőttek részére:

Örökimádás folyóirat előfizetés egy évre	4.—
« « egyes példány	—,35
« « teljes évf. utolsó	4.—
« « « régebbi	3.—
Oltáregyesületi Utmutató	1.80
« Vezérkönyv kötve	1.—
« « füzve	—,60
« felvételi füzet	—,06
« érem ezüstkivitelben	3.—
« « alumíniumból	1.20
A budapesti közp. Oltáregy. félszázados története	1.—
Litánia és áldás (latin szöveggel)	—,06
Az Eucharisztia zenéje. Irta: János D.	2.—

II. Gyermek részére:

Jézusom Örömom folyóirat előfizetés egy évre	1.80
« « « egyes példány	—,10
Jézusom Örömom imakönyv bőrkötés, aranyv. párn.	5.—
« « « bőrk. aranyv.	4.—
« « « vör. vág.	3.—
Kis Örökimádás imakönyv. Irta: dr. Tiefenthaler J.	—,80
Fehér Liliom	—,10
Euch. Gyerm. Szöv. érem szalag nélkül	—,34
« gyermekeknek szalaggal	—,40
« ifjak és leányoknak szalaggal	—,50
Felajánló ima Jézus Szentséges Szívéhez	—,03
Pápai áldás, levelezőlap, darabonként	—,04
« « « 100 drb	3.—

OBERBAUER A. UTÓDA

BUDAPEST, IV. kerület, Váci-utca 41. szám

a legjobb hírnévnek örvendő és legrégebb
egyházi szerek, ruhák, zászlók stb. gyára.

Árjegyzék kívánatra ingyen és bérmentve. Telefon 167-34.

ÖRÖKIMÁDÁS

az Országos Oltáregyesület havonként megjelenő hivatalos közlönye.

TARTALOM: *Domonkos István*: Örök imádás. — *Dr. Bozóky Géza*: A szentmise gyakori hallgatásának áldásai. — *Homor Imre*: Bemegyek Isten oltárához. — *Dr. Wéber Pál*: Szent Zita. — *Molnár Lajos*: Az én világom. — *Lovich Ilonka*: A boldogságról. — *Blaskó Mária*: Szentek lélektana. — Irodalom. — Oltáregyleti élet. — Kimutatás.

Örök imádás

DINTHA nem volna régi keletű ez a sokat jelentő szó; a lelkeknek tengeréből, a mélységekből valami szükségesség vetette föl. Titokzatos fogalom, mint valami újszerű virág, melyet a léleknek művészete oltott belé az ős alanyba, hogy álmélkodjunk a csodás fonságén. «Örök imádás!» Miért is gondolom, hogy újszerű ez a szó! Hiszen olyan régi, mint maga az ember és ott találjuk valóban őszülőinknél és ott találjuk az ótestamentum atyáinál és mint a sziméz átolvad ennek a szövetséges időnek valóságából a krisztusi életbe.

Sőt, ha megállunk mellette, ha lelkünk belétemetkezik jelentőségének mélységébe, akkor ez a fogalom nemcsak elevenné válik, hanem átmelegít bennünket és bensőnknek vallomásával állunk szóba vele és azt mondjuk neki: Ó, te a mi belső életünknek szükségessége vagy, te oszlopa vagy sorsunknak, te hordozója vagy ügyünknek és te irod megörökségünknek végrendeletét. A lelki élet kötelességének kellene őt mondanunk, mely tartalmat és súlyt ad neki és ha utána ki nem nyújtjuk a kezünket, akkor úgy járhatunk, mint akik étlenségben sorvadnak el. — Miért is van, hogy a lélek sokszor-sokszor nagyon könnyű ruhába öltözik. Nem szívja magába a benső értéknek tüzeit, mely valóságát nemessé formálja és miért is hagyatkozik csak arra, hogy magát, tartalmatlanságát, üres könnyűségét pusztán takargassa! Megelégszik azzal valóban, hogy lelkére egyszerűen ruhát dob, csillogó, hivalkodó ruhát és céljának azt tartja, hogy ezzel a külsőséggel, az öltözetes lélekkel az embereket megveszlegesse.

További szükségességet nem érez magában önmagáért, önmaga benső értékének emeléséért. Pedig minden esetre itt kezdődik az «örökimádás» fogalma. A lelki élet tartalmatlanságát élő emberek pusztán idáig jutnak el. Itt nem épen megállnak, mint inkább visszalépnek; könnyű

ruhás lelkük a mélységeknek bepillantására sem fölkészülve nincs, sem akaratukat nem bírták hozzáfornálni. Pedig minden képességük megvan hozzá, sőt, mint az állatokat az ösztönük ahogy vezeti, őket is valami, az ösztönnél fönségesebb kényszerűség biztatja az «örökimádás» mélységének átérzésére. De megijednek tőle, úgy gondolják, hogy tartalmasulyos és nagy kötelességeket ró rájuk. Azt hiszik, hogy a lelki szabadságnak nevezett könnyűségekre békót rak és ez ellen tiltakoznak. Sőt az «örökimádás» szent törvényének kötelességszerűsége ellen új törvényt iparkodnak formálni maguknak. Eljutnak odáig, hogy tudják, hogy a mindenható Isten kezében és kezéből vannak és eljutnak odáig, hogy ezt a mindenható Istent szeretik. Az égnak és földnek ebbe a legnagyobb kincsébe kapaszkodnak: szeretni Istent. És megint csak azt kell mondani, hogy itt kezdődik az «örökimádás», amelynek aranyküzőbét átlélni képtelenek.

Az Isten szeretetének fogalmát a maguk szeretetének képére formálják. Micsoda képtelenség az: a gyémántot széttörni értékének föntartása mellett.

Az «örökimádáson» innen az úgynevezett Istenszeretnek — meg kell vallani — sok foka van; a mélységes ürességig és a szeretet fogalmának meghazudtolásáig, kezdve az Istenszeretet fölkarolásának attól a magasságától, ahol az «örökimádás» szent fogalmának nagyszerűsége van. Sőt általában az emberek szeretik az Istent csupán önzőn, csak kérni tudnak tőle; le akarják alacsonyítani valami gazdag és hatalmas embernek a fogalmához, akitől mindent kicsalhatunk, ami nekünk kedves, csak szépen tudjunk vele beszélni. Ha pedig van mindenünk (úgy emberileg értve), amire ideig-óráig szükségünk van, akkor el is felejtjük az ő örök fönségesen szent Valóságát, sőt ha kicsinyt többünk van (úgy emberileg szólva), mint aminő gazdagnak az Istent ismerjük, akkor eljuthatunk odáig is, hogy azt az Istent, akiről olyan különös fogalmunk volt, le is nézhetjük, nálunknál gyöngébbnek tarthatjuk és arra épen nem tartjuk szükségesnek, hogy őt szeressük. Ámde ennek dacára is fönttartjuk azt a jogunkat, hogy ha hatalmas jósorsunkból kicsöppenünk, akkor újból előkapjuk az Isten iránt való szeretetünket. Sőt fönttartjuk azt a jogunkat, hogy ebben az esetben annál lármásabban és annál követelőbben és annál türelmetlenebbül szeressük az Istent, mint olyan nagyhatalmú Valóságot, aki köteles a mi szeretetünket édes szivességgel felölelni, mert különben az égről őt letagadjuk.

Az «örökimádáson» innen, az ember értékét biztosító nagy kincsről, a szeretetről ilyen fogalmak vannak. Szeretni tudunk, akarunk és szeretünk szeretni; csak békét hagyjanak, csak ne háborgassanak, csak kényes kényelmünket ne zavarják, csak — engedjenek szeretni.

Idáig értéktelen, tartalmatlan az élet, a szív, a lélek. Ezen túl a mélységekben van az érték, a tartalom, az élet, a szív és a lélek és az — ezt mind átölelő szeretet. Ennek a kimagyarázója pedig ez a fogalom «örökimádás», mikor addig a fölmagasztosultságig nem nyugszik a lélek, amíg az Istent önmagában nem hordozza, amíg önmagát az Isten kegyelmével meg nem szenteli, amíg az Isten szeretetét az Istennek velehordozásával át nem nemesíti az önzetlen fönséges szép erényszépségig. Ennek képét úgy véljük, hogy megérthetően látjuk az anyák szeretetében, ahogy ők a szívük hajlékából kijött és szívük hajlékában mégis folyton bent lakó gyermeküket szeretik. Szeretni mindig, szeretni akkor is, mikor nem tudom, hogy szeretek, mikor elfeledkezem a szeretetemnek uralmáról, mely bennem koronás fővel uralkodik, szeretni most, szeretni ezután, szeretni örökké... Ebben a tökéletes szeretetben van benn a szeretet természetének végtelensége, az a tulajdonsága, hogy soha ütközőre nem talál, soha nem fogyatkozik és meg nem törik. Mennyit hall az ember a lelki élet tökéletesítésének történetében a fájdalomnak nemesítő voltáról. Minden esetre ez abban áll, hogy a megnesesített tökéletes szeretetet követeli a fájdalom. Ehhöz az isteni nagy dologhoz kell az «örökimádás».

Az örök imádás maga az istenes élet; az Isten kedvében való életnek folytonos folyamata; az Istennek önmagunkban való folytonos átérzése. Valami benső tiszta nyugalom, az Isten végtelen tökéletes tulajdonságaiba való elhelyezkedés. Mondhatnánk, ahogy kell is mondanunk, hogy az Isten akaratán való teljes megnyugvás és mégis úgy kell mondanunk, hogy az étellel való örökös istenes küzdelem. Mindig előre, mindig magasabbra valami szent elégedetlenségnek szomjúságával és mégis mindig azzal a tudással, hogy semmi jogunk nincs kikötéseket csinálni; követelődzeni és sorsunkat fölpanaszolni. Csak egyhöz van jogunk, ami a kötelességünk: az istenes küzdelemhez.

Itt állnak vissza sokan az emberek, itt esnek el, itt lesznek gyöngék és itt háborodik meg a lelkük. Élni akarnak küzdés nélkül, szeretni akarnak küzdés nélkül. És nem tudják, hogy a legnagyobb szerű épülethez, az istenes életnek épületéhez elfelejtettek mélységes fundamentumot rakni.

Minden jó volna, ha az Isten végtelen és tökéletes tulajdonaiba való elhelyezkedés nélkül is élhetnénk az eleven és tartalmas életet. Ha törvényre nem vált volna öröktől fogva, mióta ember van, hogy nyugtalan a mi szívünk, míg tebenned meg nem nyugszik Istenem! Ennek a törvénynek édes és könnyű köteléke köt bennünket. És ennek a törvénynek követelése a folytonos benső tökéletes szeretet, mely a folytonos, az örök imádásban áll.

Hogyan, hogy mégis úgy kezdettem irásomat: mintha újszerű volna ez a szó «örök imádás!» Mintha az élet mélységéből valami követelés-szerűség hozta volna föl. Talán mert elesnek az emberek a fogalmának átértéséről vagy talán mivel véghetetlenül rászorulnak arra az emberek, hogy hozzámeneküljenek. Követeli a szenvedő élet véresen küzdő vergődésében, hogy lelkünkhöz öleljük. *Domonkos István.*

A szentmise gyakori hallgatásának áldásai.

SZENT LEONÁRD írja a szentmiséről szóló gyönyörű munkájában, hogy régi, jámbor hagyomány szerint, mialatt a szentmisén valaki jelen van, nem öregszik, hanem ugyanabban az állapotban marad, mint volt előtte. Ezt a mondást némelyek szent Ágostonnak tulajdonítják. Hogy mennyi igaz belőle, azt természetesen nem kutathatjuk, de annyi kétségtelen, hogy az illető legalább is nem öregszik a vétekekben, mert szent Gergely szerint a szent misét hallgató megmarad az igazság útján. *Justus audiens Missam, in viam rectitudinis conservatur.* Szent Ágoston egyébként azt tartotta, hogy aki ájtatosan van jelen a szentmisén, nem hal meg hirtelen halállal és a szenteknél általában azzal a felfogással találkozunk, hogy a szentmise hallgatása által igen sok bajtól és veszedelemtől szabadulunk meg, hiszen a misében külön ima van a jelenlevőkért s nem férhet hozzá kétség, hogy ennek áldásaiban csak azok részesülnek, kik tényleg jelen vannak a katolikus hitélet központját alkotó szentmisén.

A szentmise Isten végtelen fölsége iránti hódolatunknak legtökéletesebb kifejezése s épen azért a lelki életet élő hívő, ha csak lehet, mindennap hallgat szentmisét, sőt vásár- és ünnepnapokon kettőt is, hogy így egyrészt eleget tegyen az egyház parancsának, mely a vásárnap szentmisén való jelenlételt halálos bűn terhe alatt írja elő, másrészt pedig a nem kötelező második mise hallgatásával megadja Istennek azt a dicsőítést, melytől a szent misét eimulasztók megfosztották.

A szentmise valóban az egyháznak legnagyobb kincse s ez okból nem lehet eléggé ajánlani az azon való részvételt. Hiszen valahányszor a fönséges s titokteljes áldozatot a pap az oltáron bemutatja, az angyalok egész serege száll alá az égből, hogy hódoljanak a bűnös emberért vérét ontó Üdvözítőnek, kinek kereszthalála csodálattal tölti el a mennyet.

A bukott angyalok vétke némely hittudós szerint épen abban állott, hogy az ige megtestesüléséről előre kinyilatkoztatást nyervén,

dölyfükben megtagadták az imádást a második személytől, midőn az emberi alakot fog ölteni. Az isteni szeretet miszteriuma, mondja Veuil-
lot Lajos Jézus életéről írt művében, felülhaladta értelmüket. Hogy lehet az, hogy imádják az Istenembert? A hú angyalokat ellenben elragadja a bámulat az áldozat nagysága fölött s csodálva szemlélik Isten határtalan szeretetét, melyet a szentmisében mindig újra és újra megnyilvánulni látnak. Valóban e bűnös földnek, hol minden pillanatban a vétkek millióit követik el, már régen meg kellett volna semmisülnie a gonoszságok súlya alatt, ha az isteni Bárány vére nem esdekelne naponként annyi ezer miseáldozatban mindig ismételve irgalomért.

A szentmise már csak ez utóbbi okból is legmélyebb hálánkat váltja ki. Mentől többen és mentől gyakrabban veszünk tehát részt rajta, annál nagyobb bizonyítékát adjuk annak, hogy felfogjuk s megértjük Isten határtalan jóságát. Remekül mondja a jámbor Kempis Tamás: «Azért nem szivároghatnak belénk szabadjában a kegyelem ajándékai, mivelhogy háládatlanok vagyunk adójuk iránt s nem származtatunk vissza mindent az eredeti kútfőre. Mert az a sora ennek, hogy kegyelemre tarthat számot, ki azt méltóképen meghálálja... Én adtam mindent... és szigorral megkívánom a hálaadást», mondja az Úr.

A szentmisén való részvétel által azonban nem csupán hódolatunkat és hálánkat fejezhetjük ki az isteni Főlség iránt, nem csupán vétkeinkért teszünk eleget az isteni Igazságosságnak, hanem az újabb kegyelmek megnyerésének is ez a legbiztosabb eszköze, sőt szent Jeromos azt tanítja, hogy az Úr nemcsak azt adja meg, amit a szentmisében kérünk, hanem igen gyakran azt is, amit nem is kérünk. Isten az ő csodálatos jóságában s nagylelkűségében kegyelmesen fogadja hódolatunkat s viszonzásul azután eláraszt bennünket kegyelmeivel. Ezt mindenki önönmágán tapasztalhatja, ha gyakran és ájtatosan hallgat szentmisét. Főképp ez az utóbbi fontos, mert imáinknak nem szabad gépieseknek lenniök s a legnagyobb lelkiszárazság idején is meg kell lenni szívünk mélyén annak az őszinte kívánságnak és készségnek, hogy alázattal és összeszedettséggel óhajtunk imádkozni. Ilyen lelkülettel és hangulatban mindig bizalommal számíthatunk fohászaink meghallgatására. Ki tudná megmondani, hogy mennyi üdvös gondolat és elhatározás keletkezik bennünk a szentmise alatt? Egyedül Isten látja, hogy mennyi vigasztalás enyhítő balzsama árad szét az oltárról naponként, mialatt a pap a szent ostyát imádásunk céljából magasra tartja? Szent Jeromos szerint a szentmise ereje oly nagy, hogy mialatt a szentmise folyik, az a tisztítóhelyen szenvedő lélek, kiért azt bemutatják, néha egyáltalán nem érez kínokat s az egyház azt tanítja, hogy a szentmise

folytán naponként számos lélek jut a purgatóriumból az örök boldogság honába.

Hogy minő megbecsülhetetlen kincsel birunk mi katolikusok a szentmisében, azt természetesen legjobban az eucharisztikus lelkek tudják felfogni. A gyakori áldozó tehát rendszerint gyakran hallgat szentmisét is, vagy azt is mondhatjuk, hogy aki gyakran jár szentmisére, az előbb-utóbb gyakori áldozó is lesz. A szent ostyából kiáradó rejtelmes bűverő úgy vonzza magához a lelkeket, kikben fogékonyságra és megértésre talál, mint ahogy a nap tűzkévéi előcsalják a jó földbe vetett magból a csírákat, mely kibúvik a sötét göröngyök alól, hogy állandóan fürödhessék a fényözönben s örülhessen élet s erőt adó sugarainak. Az eucharisziában rejlő csodás vonzerő magyarázza meg azt, hogy miért kezdi az Istent szerető lélek napi munkáját imával s szentmise hallgatásával. Szinte rosszul esik és fáj neki, ha valami okból el kell hagynia a szentmisét és szentáldozást, mert úgy érzi, hogy nagy jótól fosztotta meg magát, ha nem volt része bennök. Valamikor megtudjuk, hogy az eucharisztikus lelkek mennyi áldozatot hoztak, mennyi kényelmet áldoztak föl s mennyi lemondást gyakoroltak, hogy a szentmisén jelen lehessenek, vagy a szentáldozáshoz járulhassanak. Istennek különös öröme telhetik az ilyen önmegtagadásokban, mert akárhányszor nem távolítja el az akadályokat, hogy minél több alkalmat engedjen az érdemszerzésre s jól tudja, hogy neki s egyedül csak neki van módja rá, hogy méltóan jutalmazhassa meg őket. Mentől nehezebben tud tehát valaki magának időt szakítani a szentmise-hallgatásra, annál hálásabbnak kell lennie Isten iránt, ki majdan igazságossága következtében a hozott áldozatnak megfelelő jutalomban is részesíti. Az Istent igazán szerető lélek azonban erre nem gondol, hanem lépten-nyomon érezve az Úr határtalan jóságát s mind tökéletesebben átérezve Isten nagyságát, már abban is rendkívüli boldogságot talál, hogy e végtelen Főlétség előtt hódolatát fejezheti ki s vele társaloghat, Őt dicsőítheti, jóságáért neki köszönetet mondhat.

A szentek életében számtalan csoda bizonyítja, hogy Istennek a szentmisén való ájtatos jelenlével kiválóan tetszik. Elég legyen hivatkozni szent Izidor példájára, ki ámbár szegény földműves volt, abban hagyta a munkát, hogy misét hallgathasson s ez idő alatt a legenda szerint angyalok szántották helyette a földet, vagy árpádházi szent Erzsébetre, kit a szentmise alatt ragyogó fényözön vett körül és aki ékszereit letéve, oly áhitattal vett részt a szentáldozatban, hogy egy pillanatra félre nem nézett s inkább látszott angyalnak, mint embernek.

Meg lehetünk győződve róla, hogy Istennek különös áldása nyugszik most is azokon, kik a szentmisén való gyakori részvétel által dicsői-

tik Őt. Hiszen a szentmisénél becsesebb áldozatot nem ismer az egyház. Hatezer éve annak, mondja Paganí Ker. János az Oltáriszentségről írt elmélkedéseiben, hogy a világon jámbor és szent lelkek vannak. Ki tudná megmondani, hogy e hosszú idő folyamán imáikkal mennyire dicsőítették Istent? Mindazonáltal jobban dicsőíti Őt egyetlen szentmise. Több mint 1800 éve, hogy Jézus Krisztus megnyitotta az igazak számára a mennyek ajtaját és magához veszi a túlvilágra költözött jók lelkeit. Míno nagy dicsőségben részesítették már e boldogok, kik szünet nélkül dicsérik és magasztalják! De mégis sokkal jobban dicsőíti Őt egyetlen szentmise.

Legyünk tehát rajta, hogy ezt a dicsőséget minél jobban növeljük. Járjunk elől jó példával. A hétköznapi szentmiséken ne csak asszonyok és gyermekek legyenek jelen, hanem férfiak is. Istennek dicsőítése nem csak a női nem privilégiuma, hanem mindnyájunk egyenlő kötelessége, sőt sajnos, akárhányszor jobban rá vagyunk szorulva, hogy megengesszéljük és elhárítsuk magunktól a Mindenható haragját, mint ők s a reánk bízott nagy feladatok megoldásánál is többnyire nagyobb égi segítségre van szükségünk, mint nekik.

Dr. Bozóky Géza.

BEMEGYEK ISTEN OLTÁRÁHOZ...

42. Zsolttár.

Isten oltára áll elöttem,
Ragyogás, pompa, aranyos ékek
És én kilizöttem a szürke világból,
Ma az Ő trónja zsámolyához lépek.
Királyi ruhában ülsz, napsugarakban,
Cömjén gomolygó felbő öveznek.
Cestőreid: a sok hófehér angyal
S a tiszta lelkek most énekbe kezdenek!

Én is eljöttem bús citerámmal,
Lehajtott fővel, Uram, elébed.
Észrevennéd-e szürke-kopottan,
Számkivetetten gyöngé cseléded?
Hogy a felhangzó gyönyörű dalok közt
Ha megpendülne citerám húrja,
Egyedül léged, Céged dicsérve
Félő szemekkel rád néznék újra.

Újra a régi gyermeked lennék,
Mint egyszer voltam, a régi időben,
Mikor a világból csak a jót láttam,
Csak a virágot a párás mezőkben.

Félő szemekkel rád néznék újra
És Te felismernéd gyöngé cseléded,
Ki egykor nyájadnak hív baránya voltam,
De bántott az örzés és elcsalt az élet.

És Te kerestél és Te hívogattál
Sokáig hiába, Uram, hiába
És most magam jöttem, magam jöttem vissza,
Mert Tied a földnek legboldogabb nyája.

Jövök most hozzád egy bús citerával,
Koldus a trónhoz, árny a nagy fényhez:
Égesd le, Istenem, rólam a rútat,
Mert hasonló lettem az ércek kövéhez.

És majd megpendül citerám húrja
Kórusod zengő, harsogó dalában;
Cán felligyelnek, akik még künn állnak —
Félve bejönni, — házad püvarában!

Szent Zita

FOLYÓIRATUNK augusztusi számában megemlékeztünk a luccai szűzről, Galgani Gemmáról. Örülünk, hogy épen királynénk neve hívja fel figyelmünket, érdeklődésünket a másik luccai szűzre, Lucca védőszentjére, szent Zitára.¹ A jámborságban, áhitatos lelkületben, az engedelmisség és szeretet gyakorlásában oly sok rokon vonást találunk a két luccai szent között. Mindkettőt jellemzi a nagy szeretet Jézushoz, mely örül az érte hozott áldozatoknak, — mindenki iránt tanusított figyelmeség, mely nem ismer haragot, gyűlölséget, — az engedelmisség hősiesség gyakorlása összekötve a legmélyebb jámborsággal, a vallásos áhitatgyakorlatok legpontosabb végzésével. Galgani Gemma korunk gyermeke, Zita magyarországi szent Erzsébet korában élt és dacára, hogy oly messze esik tőlünk az az idő, élete oly erényekkel fényes, melyeknek hiányát épen napjainkban tapasztalhatjuk.

A mai emberről, dacára az ajkáról folytonos refrénként hangzó humanizmus, emberszeretet szavaknak, nem mondható, hogy személyzetével szemben szociális érzékkel viseltetne, mely az alkalmazott cselédben az ember legnagyobb kincsét: a szabadságot figyelembe venné, honorálná, tisztelné. A szolgálónak is joga van hitének gyakorlásához, vallásosságának megőrzéséhez és joga van ahhoz, hogy őt áhitatos lelkületéért, vallásos szerénységéért senki ne üldözze, hanem e jogát szabadon gyakorolhassa. A szolgálónak, legyen az nő vagy férfi, joga van ahhoz, hogy a vásár- és ünnepnap szentmisén megjelenhessék, hogy erre engedélyt és időt kapjon és Istenének hódolatát bemutathassa. Ez a szabadnak teremtett embernek veleszületett joga és ha ma azt látjuk, hogy cselédeinket az istentiszteletektől elvonják, őket vallásosságukért gáncsolják és csak az ú. n. kikapós cselédeknek van becsületük, kik a templom helyett inkább a vásárnapi mulatókat vallják második otthonuknak, mindez

¹ Reiner Irma érdemes munkát végzett, amikor történeti források alapján, igyekezett levonni a fátyolt Zita életéről, hogy a kutató rendelkezésére álló aránylag kevés történeti adat alapján bemutassa életét. A történeti háttér a szentek jellemzésénél a legalkalmasabb keret, melyben szent Zitát magunk előtt látjuk. Nemcsak leíró, hanem kutató munkát végzett a szerző és ezért legnagyobb hálánkra érdemes, mert nem fordításban bírjuk királynénk védőszentjének életrajzát, hanem eredeti munkában. Zitát nemcsak azért keressük fel tiszteletetünkkel, érdeklődésünkkel, mivel királynénk védőszentje, hanem mert élete tulajdonképen korunk egyik nagy problémájának, a cselédkérdésnek tökéletes megoldása. Olvassa el szent Zita életét mindenki, kinek családja van és olvassa el minden cseléd is. Mindegyik sokat fog belőle tanulni. Megjelent a Szent-István-Társulatnál a szerző kiadásában: *Szent Zita* címmel Reiner Irma tollából. Budapest, 1917. 78 oldal. Kapható kétféle kiadásban. (L. Örökimádás, 178. oldal.)

azt mutatja, hogy a mai modern ember nemcsak gondolkodásában, hanem érzésében is inkább a rosszra hajlik. Ha ilyen viszonyok mellett az emberies érzés hangoztatását halljuk, az a legnagyobb képmutatás. A cseléd nem idegen a házban, hanem családtag, kit szeretettel, aggóató félté-

Zita királyné imádkozik.

kenységgel kell urának, úrnőjének gondoznia, nevelnie, oktatnia, vezetnie, nehogy nemtörődömségével, rossz példájával, üldözésével okozója legyen cselédje romlásának. Szent Pál nagy engedelmességet, odaadó bizalmat köt lelkünkre feljebbvalóink iránt, de egyúttal a feljebbvalókat is inti és figyelmezteti, hogy szeretettel viseltessenek alattvalóikkal szemben. File-

mont kéri levelében, hogy szolgájában: Onezímusban ne «szolgát, hanem szolga helyett szeretett atyafit» lásson. Ha a bizalom és szeretet érzése és kötelessége köti össze a szolgálót és alkalmazót, ott nem a gyári munkaadó és gyári munkás rideg, sokszor önző, inkább paragrafusokba szedett, mint az életben alkalmazott jogi viszony lesz, hanem a családi együttérzés őszinte és meleg bensősége fejlődik ki.

A Fatinelli család cselédje volt szent Zita egy egész emberéleten: 48 éven keresztül, már kora gyermekségétől, amikor körülbelül 12 éves lehetett. Otthon jámbor anyjának gondos nevelésében már megnyilatkozott bensőséges lelkülete. Az imádságot mindig nagyon szerette és fáradtságos, szolgálói munkájának terhét is «az könnyítette és tette édessé, hogy sokat imádkozott és... minden munkáját, minden teendőjét felajánlotta a jó Istennek».

Szent Zitától, a hűségesen szolgáló cselédttől sokat tanulhatnak a mai kor cselédjei is, hogy munkájukat miképen kelljen összhangzásba hozni a mélységes vallásossággal, mely megóvja őket állásukkal, foglalkozásukkal együttjáró minden veszélytől. Ami Zitát állhatatossá tette az engedelmesség, türelem gyakorlásában, kötelességeinek pontos teljesítésében, az a mindennapi szentmise-hallgatás volt, azután a gyakori szentgyónás és szentáldozás. Életrajzírója is megemlíti szívének nagy fájalmát és bánatát, amikor Lucca várost IX. Gergely pápa büntetésből interdictum alá vetette és elnémultak a harangok és nem hívták a híveket szentmisére, mert istentisztelet tartása tiltva volt. Szent Zita átélte ennek a szigorú bünbánatnak napjait, de fájt lelkének, hogy az interdictum ideje alatt a naponkénti szentmiséhez és a gyakori szentáldozáshoz nem juthatott. «Csak vasárnaponként kereshette fel — gazdájának engedélyével — nehéz és fáradtságos úton a Lucca területén kívül eső, Pisa közelében levő zarándokhelyeket, hogy a szentmisén jelen lehessen és a szentáldozáshoz járulhasson, hogy szívébe fogadhassa Azt, aki után egész héten át vágyódott; aki szent kegyelmével eltöltötte lelkét s egész héten át megerősítette a szenvedések és bajok elviselésére; aki beléoltotta a nemes gondolatokat, melyek segítségével mindig megmaradt az ég felé vezető jó úton.» Ánbátor ilyenkor a nehéz út kimerítette, másnap már a kora reggeli órákban munkában látjuk. Tudta jól Zita, hogy a munkában az lesz hű, az engedelmisségben és kötelességteljesítésben az lesz állhatatos, aki ehhez erőt és segítséget az Úr Jézustól kér. Az Úr Jézus pedig legszívesebben a szentmisében hallgatja meg kérésünket. Amikor az oltáron a szentmisében oly csodálatosan megnyilatkozik végtelen szeretete, legyünk meggyőződve, hogy a szentmisén való jelenlétünk kedves az Úrnak és az ott bemutatott könyörgésünkre bízton remélhetjük az ő szent kegyelmét és segítségét. Tudta jól Zita azt is, mily nagy akaratnevelő erő rejlik

a szentgyónásban, azért «ha csak kis hibát is elkövetett, zokogva gyónta meg azt s csak a szentáldozás után tudott megnyugodni». Jól tudta Zita, mit hagyott nekünk Krisztus az Oltáriszentségben, következésképp «nem mulasztott el egyetlen lehető alkalmat sem, amikor a szentmisében — esetleg távolabb eső helyeket is felkeresve — résztvehetett».

A Fatinelli család örömmel bizta gyermekeit a hűséges Zita cselédre. Hogy mit jelent egy kikapós cseléd a gondjaira bízott gyermekek jövőjére, hogy hány esetben tanulhat a kis gyermek erkölcsi könnyelműségét a cselédtől, nem kell a történelemre hivatkoznunk, bizonyosság a mi utcai életünk. Hogy mily sok jóra, szépre, nemesre van alkalma egy cselédnek a gyermekeket nevelni, oktatni, figyelmeztetni, főséges példát mutat nekünk Zita, kihez a benső kapocs megható érzésével, szeretettel, bizalommal ragaszkodtak «a tőle dajkált gyermekek». Halálakor is a gyermekek voltak azok, akik «a város legtávolabb s legkülönbözőbb utcáiban és külterületein egyszerre isteni sugallatra kiáltani kezdték: «Menjünk, szaladjunk a San Frediano-templomba, mert meghalt Zita».

De nemcsak a család, hanem társnői körében is sok jót tett. «Ha valamelyik társnője férjhez akart menni, szokott szelidségével megvilágította előtte a jövő képét, amely türelmetlen, féltékeny, durva férjnek oldala mellett — esetleg — reá vár, figyelmeztette a sok gondra és felelősségre, amelyet a gyermekek istenfélő nevelésének kötelessége reá ró».

Ilyen áldásos volt szent Zita élete. Szerény és mégis munkás élet. Élete mutatja, hogy az ember igazán nagy akkor, ha kötelességét, mely őt Istennel, önmagával és embertársaival szemben kötelezi, pontosan, hűségesen, állhatatosan teljesíti. A lelki nagyságnak nem a külső szereplés, sürgés-forgás az alapja, hanem a mélységes hit és az odaadó szeretet Krisztus Urunkhoz, mely azután megnyilatkozik egész magunktartásában, gondolkodásunkban, érzéseinkben, munkánkban, beszédünkben, kötelességeink teljesítésében. Egy család szolgálatában eltöltött 48 évi cselédmunka nem kisebbíti előttünk Zitát, ellenkezőleg Krisztusért lángoló szeretete, az áhítatgyakorlatokban tanúsított állhatatossága, a szolgálatát mindenkor jellemző példás engedelmissége nevét ragyogó betűkkel örök időkre beírta egyházunk történetébe.

Dr. Weber Pál.

❧ Az én világom ❧

BÁMULATOS világ a lélek világa. Kicsiny és mégis oly mérhetetlenül nagy. Kis világ, de egész világ. Mikrokozmosz, mert a nagy mindenséget híven visszatükrözi s a néma, öntudatlan természet benne válik színessé, hangossá, tőle kap értelmet. Szűk helyen elfér, de határai a végtelennel ölelkeznek.

«A természet tele van Isten gondolataival és szépségeivel, de ki az, ki e szépséget öntudatra hozza és élvezi? Ki az, ki az ébredező természet színpompáját szemléli, ki a csillagvilágos éj némaságából kiáradó gondolatot felérti és érzéseit imádássá magasztalja?» — kérdi Hetényi és rögtön felkiált: «A lélek, egyedül az emberi lélek!» Valóban csodálat fog el, ha a lélek mélységeibe tekintek. És minél több szépségét látom meg, annál szebbnek találom; minél mélyebbre hatolok benne, annál több titokra akadok. Észreveszem összeköttetéseit a külső világgal az érzékeken át; érzem indításait; megismerem sok törvényét, de szellemiségének lényegét nem tudom fölfogni, mert az túlesik az érzéki és értelmi tapasztalás határain.

A lélek halhatatlan isteni szikra; szebb, tökéletesebb alkotás, mint az egész anyagi világ; természeténél fogva hivatása, hogy a magasságokba, Isten felé szárnyaljon, hiszen célja az örök élet: Isten bírása. Ha ily nagy kincs a lélek, akkor az embernek arra kellene törekednie, hogy ekkora érték birtokában saját nagyságának tudatára ébredjen; arra kellene gondolnia, hogy sokkal szebb, változatokban sokkal gazdagabb lelke világa, mint a föld minden ékessége.

De az emberek közül sokan nem törődnek lelkükkel; az anyag mindenük. Úgy élnek, mintha a léleknek semmi magasabb igénye nem volna; megelégszenek a földdel s egyedül az érzékelhető természetet tartják szépnek, bámulatra és kiaknázásra méltónak. Mindenben naturalisták lesznek, a spiritualizmustól pedig fáznak. Nem jut eszükbe, hogy mélységeibe ereszkedjenek annak az igazán csodás és titokzatos világnak, melyet önmagukban hordoznak; hogy abban kutassanak s a gondolatok és lelki képek folyton új és kifogyhatatlan változatú kaleidoszkopjában gyönyörködjenek; hogy megcsodálják törvényeit, láthatatlan működésének fölfogható eredményeit és a tapasztalásokon átszűrte, az elmélyedésekben lehiggadt gondolatokat megrögzítsék; szóval, hogy lelkük világát kímüveljék s a magány csöndjében az örök boldogságra előkészítsék.

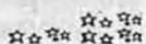
A modern ember nem szereti a magányt, borzad az egyedülvalóságtól. Félt öntudatának élesen hideg tisztaságától. Azért menekül a

magányból. Izgalmakat, mámort keres; a zaj, lárma elzsongítja idegeit. A homályos öntudat elaltatja a lélek mélyén szunnyadó komoly, gyakran kínzó problémákat. Az erkölcsi belátás és erő hiányának a szabaddóság a következménye. Az erkölcsi elvek jótékony nyomása alól felszabadult ember szertelen folyást enged a szenvedélyek csapongásának, az akaraterő megfeszítésének nem érzi szükségét. Életét főképen érzéki indítók iránítják; a mély, tiszta lelkeség elveszti előtte becsét; eszményi törekvések nem lelkesítik.

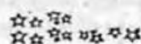
A valódi értelemben vett lelki élet küzdelemmel, lemondással, akaratfeszítéssel jár. Kialakulásának sikere attól függ, hogy a léleknek van-e elégséges ellenálló képessége; kibírja-e az ólomsúllyal reánehedő szenvedélyek teherpróbáját vagy leroskad alattuk. Csak tántoríthatatlan elhatározás, edzett akarat győzedelmeskedhet. Állandó, kitartó küzdés és előretörés eredményezik azt, hogy az ösztönös, érzéki élet fölött emelkedettebb szintájú, szebb, erővel teljes lelki élet fejlődjék ki. Ilyen élet illik igazán az emberhez, ilyen élet felel meg méltóságának.

A természet szeretete szép vonása az emberi léleknek. A széphez, a jóhoz való vonzódásnak a jele. De ez a szeretet csak akkor lesz igazi, ha eszményivé finomodik és leveti a nyersség és ösztönösség bizonyos tulajdonságait. Az egyoldalúság túlzása soha nem jelent előnyt, értéket. Szeretnünk kell a természetet, de nem egyedül azért, mert élvezeteket, gyönyöröket nyújt. Lélekkel kell telítenünk és arra kell törekednünk, hogy a gyönyörködés mellett mélységeibe, titkaiba is behatoljunk a lehetőséghez mérten s azokból kihámozzuk Isten gondolatait. «Az Isten nagy s óriási mértékben közli magát s építi föl országát. Első műve a természet; gyönyörű, gazdag, mély világ. Érintkezésben vele megtermékenyül lelkünk; tudomány, művészet, élvezet fakadnak belőle. Lefoglaljuk a természet erőit és uralomra törekszünk. De azért érzem, hogy a természet idegen s hideg az én érzelmeimmel szemben; mintha más, eltérő motívumokon épülne föl erkölcsi világom... az én világom.» (Prohászka.) Érzem, hogy felül kell emelkednem a nyers természeten; nem szabad megelégednem a természet ihletéseivel: a gyönyör pillanatnyi érzéseivel, eltűnő benyomásokkal, elröppenő hangulatokkal. Szilárd erkölcsi alapon nyugvó lelki életet kell élnem, mely lelkem tisztább, mélyebb forrásaiból táplálkozik s a kegyelem áramaitól frissül föl.

Igy lesz lelkem világa az én igazi, legsajátosabb világom. Benne megtalálhatok mindent, amit a nagyvilágban hiába keresek. Ha utálatot kelt bennem az élet sok félszége; ha fájdalmat okoz az emberek szeretetlensége, ide menekülhetek, erre a kicsiny szigetre, hova nem csapnak föl az élet szennyes hullámai. Itt lecsillapodom, megnyugszom.

Szentek lélektana

Irta: *Blaskó Mária.*

VII. közlemény.

A BŰNBÁNÓK pszichológiájának megértése könnyebb, mert közelebb fekszik a mi lelkünkhöz. Magunk is bűnösök vagyunk, magunk is sírtunk már bűneink fölött. Nem okoz nehézséget a bűnbánati cselekedetek megértése sem. Magyarázatul szolgál egyrészt mindaz, amit az engesztelőkről mondtunk. Másrészt pedig megmagyarázza az önbüntetés vágya.

Mert az igazság kívánsága, hogy a bűnös bűnhődjék, vagyis szenvedjen. Ha a végtelen isteni irgalom el is törli bűneinket, az igazságnak való elégtétel vágya sugalmazza, hogy büntessük önmagunkat. Ezt az önbüntetést szolgálják a bűnbánati cselekedetek. Az önbüntetésben voltaképpen igazságot — s mivel az igazság Isten — Istent szolgálnak.

A szigorú bűnbánati cselekedeteknek azonban még egy magyarázó indoka van. A bűnösnek lelke-teste fogékonyabb a bűnkisértések iránt és ösztöneivel nagyobb harcot kell vívni, mint az ártatlanoknak. Ehhez a harchoz edzettség, keménység kell, az önsanyargatási cselekedetek pedig éppen ezt a keményebb, edzettebb egyéniséget alakítják.

Végül pedig a bűn már bizonyos fokban lealacsonyította, degradálta a lelki erőket, testi ösztönöket. Felemelni, tisztítani pedig semmi se tud jobban, mint a szenvedés. Ha tehát maga az Úr nem küld szenvedést, akkor a bűnbánó önkéntesen vállal önsanyargató cselekedeteket, hogy ezzel emelje, tisztítsa benső világát.

Ez mind világos és mindenki által átértett dolog. Érdekesebb talán a bűnbánati lelkületet fejtegetni. És pedig először lényegében, másodsor szellemében.

Lényegében a bűnbánat inkább az észnek, mint a szívnek művelete. Mert a bűnbánat elsősorban: *megismerés*. Megismerése *önmagunknak* — a *bűnnek* — és a kettő kapcsolódásából folyó *következményeknek*. Gyönyörű példa arra, hogy a bűnbánat mennyire az észnek működése, Szent Ágoston vallomásai. Szent Ágoston eszével kutat az igazság után és így tesz szert arra a fenséges önismeretre, amely elragad a Vallomások olvasásánál. Akkor rávilágít lángelméje a bűnökre és levonja e kettő összevonatkoztatásánál a konzekvenciát: szakítani a bűnnel.

Szomorú tévedésekben élnek azok, akik a bűnbánatot csak szívügynek tekintik. Mert ennek a felfogásnak két vadhajtás lesz az eredménye. Az egyik aggályosság afölött, hogy szívvel bánkódni, sírni nem tudok bűneim fölött. Pedig az bármilyen üdvös is — nem a főkéllék. Az önmegismerés sokkal fájóbb a legkeserűbb könnyeknél is és ha az önmegismerés társul a javulási elhatározással: meg van a bűn-

bánat lényege. Másik vadhajtása az, hogy sokan külső szavaktól, szent énektől, templomi vagy más ihlettől indítva siránkoznak a bűnökön nagy általánosságban, de önmaguk megjavítására komolyan nem törekszenek. Miért? Mert bűnbánatuk nélkülözi a szükséges észalapot: az önismeretet.

A bűnbánat lényege tehát az önismerés, javulási szándék és elégtételi vágy. És ez egyszerűs mind a bűnbánat benső szenvedése is. Az ön-megismeréssel rávilágítunk az istenmegbántás tragédiájára. Javulási processusunk folytonos erőlködés, esés és újra fölkelés, tehát egy sokszor vértverejtékező belső lelki harc. Az elégtételi vágy pedig rávezet arra a mélységes megalázkodásra, hogy eleget úgy se tehetünk, nem tudjuk jóvá tenni bűneinket. Mert nemcsak magát a bűnt ismerjük meg, hanem annak valamennyi benső és külső következményeit. A kísértések és rendetlen vágyak föl-fölélednek, mint szomorú mementók multunkból. És nem az ártatlanság fölényével küzdünk ellene, hanem a bűnös megalá-zottságával: én vagyok az oka, hogy ilyenné lettem! — A bűnöknek külső következményei (amelyeket vagy már látunk is — vagy nem látunk ugyan, de sohse tudhatjuk, hogy egy látszólag kis vétek is hol és hogyan szerzett magának áldozatokat), annak megismerésére készítetnek, hogy a bűnért eleget tenni emberi erővel nem lehet. Például. Mondjuk, hogy szülőm egy évig sírt miattam és húsz évig csak örömét lelte bennem. Mégis azt az egy évet ki nem törülhetem a létezésből és ha arra az egy évre száz boldog is következik, azaz egy év mégis megmarad. Vagy leszóltam felebarátomat. Igaz, hogy később visszavontam. De ki tudja hol és kinek mondták tovább, ki tudja milyen károk származtak abból, amit én nem is tudhatok. Hogy tegyem jóvá, kihez fussak visszavonni a bűnömöt? — Pedig ezek még nem a legnagyobb dolgok! Az ember átlátja eszével, hogy eleget nem tehet és mély megalázódással és könyörgéssel borul le az isteni irgalom előtt: tégy eleget én helyettem!

Ime tehát az alázatosságnak és imádságnak szelleme árad a bűnbánók lelkéből. És laikusoknak írva nem is az önsanyargatások hőstetteire, hanem erre az alázatos, imádságos, bensőleg szenvedő lelkületre invitáljuk meg a szentek követőit.

Még egy gyönyörű kérdés marad hátra: milyen a bűnbánat szelleme? Szigorú, rideg, kemény és sötét? Mert ezért ijed vissza a világ a bűnbánattól.

Nem-mel merek felelni erre a kérdésre. A bűnbánat szelleme nem rideg és sötét, sőt ép az ellenkezőjét állíthatjuk.

A bűnbánat szelleme kibékíti a lelket a világgal, az emberekkel, a szenvedésekkel és önmagával. A bűnbánat szelleme mélységesen megértő, szelid és harmonikus, sőt boldog. Ez az az úgynevezett «édes szen-

vedés» és «boldog fájdalom», amit csak az tud megérteni, aki át is élte. Az anyja keblén síró kis gyerek boldogsága, aki könnyei közt se cserélne az anyátlan királyfival. A bűnbánó már Isten szíven érzi magát és az Egyház édes, boldogító, meleg közösségében. Itt sírja el könnyeit a mult fölött, de végtelenül boldog a jelenben és bizva-bízik a még szebb jövődöben.

A bűnbánati szellem egyik legfönségesebb hajtása a mélységes megértés és az irgalmas megbocsátás. Az ártatlan lélek sokszor nem tud megérteni és nem tud behatolni a tekervényes emberi szív legmélyebb rejtekeibe. Az ártatlanokat sokszor kísérti az erénygög veszedelme és érintetlen lelkük nem tud kiegyezni a világgal és az embe-
rekkel.

A bűnbánó lélek mélységesen megértő és fönségesen megbocsátó. Önmagán tett szomorú tapasztalatai nyomán meg tudja érteni a világot és az embereket, nem botránkozik, hanem imádkozik, nem ítélkezik, hanem megbocsát. Az emberi bűnökben, kicsinyességekben, megbántásokban saját volt énjét szemléli és azért megbocsátó, megértő szeretettel tud közeledni a bűnösökhöz is. Gyengeséget, tudatlanságot, kiskaliberűséget nem ítél rögtön bűnnek és a cselekedetek fölött nem tör palcát, mert önmagáról tudja, hogy milyen titokzatos örvény az emberi szív, melynek rejtett szándékait csak Isten ismeri, ember meg nem ítélheti. A bűnbánat szelleme végtelen türelmet vált ki a tökéletesedés felé küzködök iránt, a bűnbánó meg tud bocsátani hetvenhétszer, amint az irás mondja, mert maga is annyiszor nyert irgalmas megbocsátást.

A bűnbánó lélek tud kiegyezni a szenvedésekkel, megbántásokkal. Mert mindent úgy fogad, mint bűneinek büntetését és minél keményebben nehezedik rá az Úr keze, annál forróbb szeretettel és édes megnyugvással csókolgatja lelkében azt a sujtó szent kezét: «Hála, Uram, hogy nem a túlvilágon, hanem a mulandóságban büntetsz!»

Végül a bűnbánó szent türelemmel viseli saját gyöngeségeit, kísé-
féseit — belső kereszteit. Tudja, hogy bűnös életének következményei — és alázatos türelemmel folytatja az egész életen át tartó benső harcokat. Ezekben a harcokban lesz mindig tisztább, mindig megértőbb, mindig szeretőbb a bűnös felebarát iránt is; ezekben a harcokban válik lelke olyanná, mint a tiszta mély forrás, amelyből felüdülhet minden fáradt és poros vándora ennek az életnek.

Tehát ne csak a csodatettek és az önkínzások bámulatba ejtő hőstetteit nézzük nagy bűnbánó szenteinknél. Hanem azt a benső szenvedések mellett is szépségesen szép, boldog, harmónikus, szeliden alázatos és világot, embert — önmagát mélységesen megértő, irgalmasan megbocsátó és az egész mindenséggel szeretetben kiegyező lelkületet nézzük,

szentmisében nem lesznek pauzák, mikor csak az orgona szól s a gyermeknek nem lévén foglalkozása, szomszédját nézegeti, avagy épen beszélget vele.

A gyermeket állandóan foglalkoztatni kell. Ez paedagogiai elv. Legyen a hely iskola vagy templom. Az eddigi imakönyvekben is volt ének és imádság, de e kettő, mint két különálló, nem tudott egymásba kapcsolódni. A gyermek bizonyára azt is tudta, hogy neki az ének utáni pauzát ki kellene töltenie imával, amelyet csak a könyv forgatásával tudott kikeresni. Erre bizonyára sok gyermek lusta volt. Viszont az imák, amelyeket végzett, legtöbbször pietisztikus imák voltak, melyek a lelket bizonyára felemelték, de nem fűződtek szorosán a szentmise részeihez és ami fő, tartalmuk nem a szentmise egy része volt, hanem a jámbor imakészítők lelkéből fakadó imádások.

Ezen új imakönyv mindezeket segít. A gyermeket a szentmise elejétől végig foglalkoztatja. Nem lesz a szentmise számára többé unalmas, nem lesznek kitöltendő pauzák, nem lesz elszórakozás s nem kell az imakönyvet forgatni: ima és ének szép egymásután vannak. A gyermek érteni fogja, hogy amit ő imádkozik, ugyanazt mondja a pap is, bár nem ugyanazon a nyelven s így az ő imája szorosán bekapcsolódik a szentmisébe. Visszajön mintegy az első keresztények kora, mikor a hűvek is tevékeny részt vettek a szentmisében. És ezen tevékenység fogja megszerettetni a legfőbb istentiszteletet, a szentmisét.

Ezen imakönyv, mely nemcsak gyermekeknek, hanem felnőtteknek is egyaránt jó, ezen új iskolaévben bizonyára széles körben fog elterjedni. Az imakönyv címe: A szentmise. Imák és énekek. Összeállította: Bányász József. Kapható a Szent-István-Társulatnál. Ára 40 fillér. F. J.

Lelki élet. Rövid útmutatások a benső lelkiélet gyakorlására. Irtá: P. Szendei Ágoston szent ferencrendi áldozópap. — A legméltóságosabb Oltáriszentségnek minden tisztelője örömmel vesz tudomást minden oly eseményről, mely arra van hivatva, hogy a lelkeket minél nagyobb számban meghódítsa az elrejtett isteni Királynak. Ilyen esemény P. Ágoston jelzett könyvének megjelenése is. Megmutatja a könyv, miben áll az igazi lelkiélet, ad velős útbaigazításokat annak megszerzésére, tökéletesítésére egészen az Istennel való legbensőbb egyesülésig. Valóban nem lehet a szeretet Szentségének igazi tisztelője, nem járulhat haszonnal naponkint a szentáldozáshoz az, ki e könyvben jelzett igazságokat és elveket magáévá nem teszi. Az 57 oldalnyi szövegű, tartalomjegyzékkel ellátott, négy művészi szimbolikus képpel díszített nyolcadévfolyami könyv megrendelhető a Szentföld Magyarországi Biztosi Hivatalánál. Budapest, II. ker., Margit-körút 23. Ára: 80 fillér.

OLTÁREGYLETI ÉLET.

Dr. Wéber Pál. Rajongásig szerette az Örökimádást. A templomot és lapot egyformán. És ha a szép budai kollégiumból Pestre jöhetett, mindannyiszor útba ejtette az Örökimádást. Szerette ezeket a csipkés, gothikus tornyokat, e gyönyörű, mérész iveket, ezt az illatos, tömjénes levegőt és könnyed falakat és szerette a rajongásig és imádásig e falaknak csöndes lakóját, a szentségi Jézust. Azok a nagyszerű, pünkösdi tűztől lángoló beszédek, melyek az Örökimádásban az ő ajkáról elhangzottak és azok a szép, lelkéből lelkezett kedves és bensőséges dolgok, amiket e lapnak hasábjain évek óta és hónapról-hónapra nekünk re-velált és a köznek ajándékozott, mind-mind ennek az ő gyöngéd és rajongó szeretetének kedves és gyönyörű vallomásai. És e vallomások valahogyan mind-mind visszhangra kelnek a lelkünkben, most, amikor — lapunk zártakor — ama hírt vettük, hogy dr. Rott Nándor veszprémi püspök őt magántitkárává nevezte

ki. A püspöki rezidenciába a há-lánk és a szeretetünk kíséri őt és ama reményünk, hogy az Örökimádás őt, az ő tollát és az ő szeretetét a jövőben is magáénak mondhatja.

*

Requiem az Örökimádás templomban. Felejthetetlen emlékü Erzsébet királynéért a róla nevezett Örökimádás templomban szeptember hó 10-én d. e. 9 órakor ünnepélyes requiem tartatik.

*

Munkaórák. Oltáregyesületi, kongregációs és eucharisztikus szövetségi összejövetelek, illetve munkaórák október elsejétől kezdve tartanak. Az Oltáregyesület munkaterme hétköznapiokon következő beosztással lesz nyitva: hétfőn a Virgo Reparatrix-kongregáció I. csoportja; kedden a Virgo Reparatrix Kongregáció II. csoportja: szerdán a Fájdalmas Szűz Kongregáció; csütörtökön a szent Angyalok Kongregá-

ciója; pénteken az Oltáregyesület és a Keresztény Anyák Kongregációja számára. Ezen munkaórák alatt konferenciák fognak tartatni és pedig minden hónap első hétfőjén, második és negyedik keddjén, harmadik szerdáján és minden péntekjén.

*

Országos szent Jobb-körmenet. Gyönyörű időben, a királykoronázás fényére emlékeztető külső keretek között zajtott le az idén Szent István ünnepe. Az országos jellegű nagyszerű demonstrációra az Oltáregyesület és a Virgo Reparatrix Kongregáció tagjai, valamint az Oltáregyesületi hadikórházban kezelt sebesült katonák pompás zászlókkal vonultak a budai várba és a kongregációk és egyesületek sűrű erdeje közé ékelve haladtak a díszes processzióban, melyet a bibornokhercegprimás és a nemzetnek díszes és virága zártak be, élükön a legelső magyar emberrel, a királlyal. Mialatt a bibornokhercegprimás a koronázó Mátyás-templomban ünnepélyes nagymiséét celebrált, azalatt kint a téren az egyesületi csoportok előtt dr. Nemes Antal c. püspök tábori szent misét olvasott, P. Buttykay Antal pedig ünnepi szetbeszédet mondott. És az oltáregyesületi és kongregációs zászlóaljak a gyönyörű nemzeti ünnepről emelkedett hangulatban egy felejthetetlen szép nap emlékével tértek vissza.

*

Oltáregyesületi kiállítás Pécsen.

A pécsi Oltáregyesület a «Miasszonyunk»-ról nevezett zárda helyiségeiben június 28-tól július 1-ig terjedő időben fényes és nagyarányú munkakiállítást rendezett. Az Oltáregyesület hölgyei céljuk előkelőségének és fönségének tudatában a tárlat sikerén egész lelkükkel és odaadásukkal fáradoztak és a szeretnek találékonyságával, munkacredjüknek, energiájuknak és áldozatkészségüknek teljes latbavetésével sikerrel küzdöttek le a háborús nehézségeket, amilyen: az anyagnak hozzáférhetetlensége és az áraknak hihetetlen mértékű emelkedése. És ha a háború a kiállított tárgyak számát korlátozta is, azoknak izléses, pompás kivitelét nem akadályozhatta. — Célszerűség, izlés, lithurgikus korrektség és az anyagnak helyes elosztása — ezek azok az irányelvek, melyeket a pécsi testvéregylet követett és győzelmesen érvényre juttatott.

A kiállítást a zárdatemplomban mondott szentmise után gróf Zichy Gyula megyés püspök nyitotta meg egy meglehangú ünnepi beszéddel, melynek elhangzása után a kiállításra szánt tárgyakat és templomi szerelvényeket benedíkalta.

A premiere-re nagyszámú díszes és előkelő közönség gyűlt egybe, köztük a fáradhatatlan és agilis elnöknő: gróf Zichy Lujza és Zichy Viktória grófnő. A kiállítás három napig maradt nyitva.

KIMUTATÁS.

1917. június hóban befolyt adományok: özv. Takács Jánosné 4 K, Nádaszky Józsefné 2 K, Negyedi tagok 10 K, dr. Rimély Károlyné 2 K, Méka Ferenc 1 K, Glogusics Györgyné 24 f, Kovács Pálné 80 f, Zeleznik Franciska 2 K, Zeléz-nik Mária 2 K, Krisztmann Irén és Rozina 4 K, Borka Anna 1 K, Hanák-család 50 K, Hell Ferenc 6 K, Zelveker Mária 2 K, Karl Anna 2 K, Leszkovszki Katalin 80 f, Horváth Mária 2 K, Cserevny Béláné és Etel 2 K, Bányay Györgyné 2 K, Kiss Teréz 1 K, Bajla Mária 24 f, özv. Lafrankó Jánosné terjesztő 100 K, Brachaz Stefánia 50 f, Fejes Istvánné 1 K, Kálmán Ervina 1 K, Czuczor Dávidné 24 f, Pattantyús Mihályné 1 K, Franz Anna 1.44 K, Karancsági tagok 109 K, Kocsis Gizella 10 K, Lipinszky Károly 2 K, Szabó Károly 2 K, Mihály Pál 1 K, Eppel Károlyné 2 K, Pattantyus Mihály 1 K, Békéscsabai tagok 120 K, özv. Frantsch Károlyné 5 K, Nagybereznai esperesi kerületben begyűlt 16 K, Honti tagok 8.36 K, Kozsár Julianna 2.50 K, Brinzik Mária 2.50 K, özv. Siskó Mihályné 4 K, Policza Ignácné 40 K, Kiszezsényi tagok 5.28 K, Bohuszláv Józsefné 4 K, Holló G., Kárpás A. és K. P. 72 f, Lőrincz Ilona 1 K, Grosz Ilonka 1 K, Tolt Ignác, József és Angela 5 K, Lukács Zsuzsanna 40 f, Szalontai Józsefné 2 K, Óbudai tagok irgalomházából 3.53 K, Marics Vendel 4 K, Hőger Lajosné 3 K, Kápolnai tagok 19.80 K, Straub Béláné 3 K, Göncz Jánosné 4 K, Sarvajcz Pál 2 K, Felső Mária 4 K, Tatabányai tagok 14 K, Wáron I. 30 K, Kopreda Antónia 1 K, Bohovcsik Mária 4 K, Várkonyi Józsefné 2 K, Solymos S. 2 K, Dreitschik Andrásné 1 K, Spisák Jánosné 1 K, Schöner Jozefin 1 K, Manyur Károly 1 K, Mátyán József 2 K, Rakamazi tagok 67.68 K, Negyedi tagok 20 K, Volkó András 2 K, Kecskés Anna 1 K, Szőke Franci 4 K, Tomkó József 2 K, Ibrányi Ferencné 4 K, Bednárik Antalné 4 K, Kóvalovszky Józsefné 4 K, Kiss Aladárné másodelnöknő 200 K, Kiss Aladárné gyűjtése 95 K, Dominek Sándor 1 K, Papács Antónia 24 f.

1917 július hóban befolyt adományok: Retkes Istvánné 2 K, Wilhelm Mihályné 2 K, Szaklaida Józsefné 1 K, Truman Ferencné 1 K, Stoffel Lakosné 1 K, Lukács Anasztázia 2 K, Héber Károlyné 3 K, Stuchich Anna 1 K, özv. Danda Jánosné 50 f, özv. Györy Gáborné 50 K, Pobodényi tagok 70 K, Osváth Margit 2 K, Kemény Istvánné 50 f, Faragó Julia 60 f, Tóth Mariska 1 K, Tóth Magdolna 1 K, Eperjes egyházmegyei tagok 14.33 K, Szakács Károly 1 K, Kreucsik Róza 2 K, Pelle Józsefné 2 K, Kubacsuk Angela 2 K, Kresnyí Antalné 60 f, Szabó Mária 2 K, Horváth Róza 1 K, Bogár Erzsébet 1 K, Eger főegyházmegyei tagok 300 K, Stiepek Pálné terjesztő által 49 K, Burián Nándorné 8 K, Bugyáklics Anna 1 K, Tolt János és neje 2 K, Takács Gizella 2 K, Takács Karolin 2 K, Nádlányi tagok 35 K, Kiss E.-né 2 K, Varga Lajosné 1 K, Heude Ágnes 24 f, Kleineisel Jánosné 1 K, Ötvös I. 2 K, Maudics Mária 2 K, Hlavaty Jánosné 3 K, Negyedi tagok 12 K.

Felelős szerkesztő: **Horváth Rezső.**